

veritat f. Conformitat amb allò
 que és, ha estat o serà; com a causa
 idea, d'una cosa conforme al que
 ella és; allò que realment és, rea-
 litat; proposició que no es pot negar
 racionalment. Establir la veritat
d'una proposició. Negar la veritat
d'una asserció. L'estudi de la veri-
tat. Ell ha dit la veritat. A dir veri-
tat, hem de reconèixer que ells en
saben més. Més que ell ha contat
és la pura veritat. Veritats cien-
tífiques, filosòfiques | Dir, cauter,
les veritats a algú, dir/la veritat so-
bre els seus defectes, etc. sense plà-
nyeris | Éver veritat una cosa
éver certa. Avés que dius no és

f-li